

ELIZA BETH

GULU MESÉI

2017

Gulu

Szia! Gulu vagyok, tibeti masztiff leányzó. Messzi földről hozott ide a gazdám, amikor egészen kicsi voltam, de még élénken emlékszem régi hazámra. Magas, hófödte hegyek között éltem, ahol mindig hűvös volt a levegő, ezért jó vastag bundát növesztettem.

Itt, az új otthonomban néha melegem van, de azért jól érzem magam. A gazdám szeret engem, és én is odavagyok érte. El nem cserélném a világot sem, noha – sajnos! – nem mindig ér rá velem játszani. Pedig azt nagyon szeretek! Gyakran utazunk, olyankor magával visz engem is. Akárhová megyünk, mindig akad játszótársam. Szóval nem bánkódom egyáltalán.

Kár, hogy sok ember fél tőlem, mert nagy vagyok, és hiába mosolygok rájuk, nem mernek közelebb jönni. Pedig én úúúúúúúgy szeretném, ha játszanának velem, beletúrnának a bundámba, megvakargatnák a fülem tövét. Viszonzásul belefúrnám a fejemet a tenyerükbe, addig tekeregnék, míg oda kerül a kezük, ahol a legjobban esik nekem a kaparászása. Hálából, ha hagyják, jól képen nyalnám, de ezt nem mindenki tűri el. Furcsa! Pedig tőlem ilyen a simogatás. Szerencsére van sok olyan ember is, aki, ahogy meglát, azonnal rám zú-

dítja a szeretetét, az sem zavarja, ha a fogaim közé kapom a csuklóját. Tudja, hogy nem bántom, ahogy ő sem engem.

A minap megint egy olyan helyen jártunk a gazdámmal, ahol sok ember összegyűlt. Úgy láttam, örültek egymásnak. Én csak néhányukat ismertem, a többieket megszimatoztam, már amelyik oda mert jönni hozzám. Ők okos emberek voltak, tudták, hogyan ismerkedem. Türelmesen megvárták, míg szagmintát vettem róluk. A bátrabbakról, akik nem féltek a hegyes fogaimtól, ízmintát is szereztem. Akadt, akit azonnal a szívembe zártam. Kedvesen duruzsoltak a fülembé és csodaszép sárgán vibrált körülöttük a levegő.

Te is látod a színeket, ugye? Bár úgy tudom, ti, emberek sokkal több színt láttok, mint mi, kutyák. Színesebb a világotok. Szeretnék egyszer egy kicsit az ember szemével körülnézni. Elraktároznám az agyamban a sok szép élményt, hogy sokáig emlékezsek rájuk. Elmesélném a kölykeimnek, ők meg az ő kölykeiknek, hogy létezik egy másik világ, ahol ragyognak a színek, a sárga sárga, a piros piros, a zöld meg zöld. Bár talán jobb így, ha egyszer látnám, örökké vágnék utána.

Tudod, míg szabadon vadásztunk, szükségünk volt éjszakai látásra, ezért kaptunk a sorstól nagyobb élességet, és azal szemben kevesebb színt. Sötétben úgylis elmosódtak, de a környezetünket akkor is látnunk kellett, hiszen attól függött a vacsoránk, észrevesszük-e az avarban megbújó nyulat. A hallásunk úgyszintén emiatt élesebb, és a szaglásunkat is nehéz megtéveszteni. Bárkit felismerünk, ha egyszer megszimatozhatjuk. Ez még ma is így van, pedig már nagyon ritkán

vadászunk, inkább az ember mellett élünk, őt szeretjük, segítjük és megvédjük, ha kell.

Látod, magamról akartam mesélni neked, végül mégis a fajtámról árultam el néhány dolgot. Remélem, nem bánod! Én is olyan vagyok ám! Pont olyan! Időnként csaponganak a gondolataim, mint egy kölyöknek, pedig már felnőttem, mindjárt kétéves leszek.

Amikor még csak egy kis gömböc voltam, sok barátot szereztem az állatódobában, később meg a hosszú úton, míg új hazámba értünk. Itt is élnek rokonaim, nagyon távoliak is, akik egyáltalán nem hasonlítanak rám, de unalmas estéken gyakorta beszélgetünk. Szereztem barátokat a gazdámmal tett utazások alatt is, el sem hinnéd, mennyit. Lilivel, a tündérral is megismerkedtem, némelyik mesét tőle hallottam azokból az időkből, amikor még kicsi tündértanuló volt.

Róluk, a barátaimról mesélek most neked. Mit gondolsz, ki lesz az első?